

det omfang, arbejdsgiveren har lidt tab. Arbejdsgiverens krav er som hidtil et afledet krav.

Erstatningslovudvalget havde i betænkning I oprindelig også foreslået denne regresadgang ophævet, jfr. betænkningen side 30. I betænkning II foreslog udvalget imidlertid regressen bevaret og foreslog en regel, som i det væsentlige svarer til den, der er medtaget i lovforslaget, jfr. betænkning II, side 30. Baggrunden herfor var især hensynet til navnlig mindre arbejdsgivere, for hvem regresretten kunne være af ikke uvæsentlig økonomisk betydning.

Dansk Arbejdsgiverforening har i sin udtalelse over betænkning II fremhævet, at en arbejdsgiver også bør have regresret for andre ydelser, der udbetales under fravær, og nævner som eksempler herpå sygeferiepenge, pensionsydelse og ATP. Justitsministeriet er enig heri, og der er derfor efter forslaget regres for ydelser, der er udbetalt i tilknytning til udbetaling af sygeløn eller dagpenge. Det skal fremhæves, at bestemmelsen ikke giver adgang til regres, såfremt der udbetales pension til skadelidte. Med »dertil knyttede ydelser« tænktes i den forbindelse på ydelser, der er knyttet sammen med lønnen, f.eks. indbetalinger til en pensionsordning.

Til § 18

De foreslåede regler fastlægger, i hvilket omfang erstatningskrav og godtgørelseskrav kan overføres ved aftale eller arv, samt hvorledes kravene er stillet i formueforholdet mellem ægtefæller. Efter *stk. 1* kan de nævnte krav ikke overdrages, så længe kravet og dets størrelse ikke er anerkendt eller fastslået af domstolene. *Stk. 2* bestemmer, at godtgørelseskrav falder i arv, når det er anerkendt eller gjort gældende ved sagsanlæg eller under en straffesag ved kravets fremsættelse i retten eller i et anklageskrift eller en stævning, der er indleveret til retten. Efter *stk. 3* indgår erstatning og godtgørelse normalt ikke i formuefællesskabet mellem ægtefæller i tilfælde af skifte i anledning af ægteskabets ophør, separation eller bosondring. I henhold til *stk. 4* finder reglerne i *stk. 1* og *stk. 3* ikke anvendelse på krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, idet der om disse krav bør gælde de samme regler som for lønkrav i almindelighed.

Om retsforfølgning gælder reglen i retsplejelovens § 513. Reglen er indsat i retsplejeloven ved lov nr. 258 af 26. maj 1976. Efter *stk. 1* i denne bestemmelse kan udlæg ikke foretages i erstatning for invaliditet eller tab af forsørger eller i godtgørelse i forbindelse hermed, hvis beløbet tilkommer

skadelidte eller den, som har mistet en forsørger. Er beløbet udbetalt, kan udlæg dog ske, medmindre summen ved indsættelse på særskilt konto i bank eller sparekasse eller på anden måde er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue. Tilsvarende gælder om renter og udbytte af kapitalen. Efter *stk. 2* kan der først foretages udlæg i krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade, som ikke falder ind under *stk. 1*, når beløbet er udbetalt. Efter *stk. 3* kan udlæg ikke foretages i krav på erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, medmindre der er forløbet 7 dage fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt. Efter *stk. 4* kan udlæg dog foretages i de i *stk. 1* og *2* nævnte beløb og krav, efter at kravet og dets størrelse er anerkendt eller fastslået af domstolene, hvis skyldneren under forretningen giver samtykke hertil, eller hvis skyldneren har stillet aktivet som pant for vedkommende fordring.

Efter gennemførelsen af dette forslag må erstatning for invaliditet og godtgørelse i forbindelse hermed i retsplejelovens § 513, *stk. 1*, forstås som erstatning for erhvervssevnetab, godtgørelse for varigt mén og anden godtgørelse i forbindelse med varig personskade, f.eks. svie og smerte.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *stk. 2* svarer til udvalgets forslag i betænkning I. Der henvises til betænkningen side 13-14, side 39-40 (lovudkastets § 5, *stk. 3* og *4*) samt side 46.

Udvalget havde i betænkning I ikke foreslået tabt arbejdsfortjeneste undtaget fra reglerne i *stk. 1* og *2*. Baggrunden herfor var bl.a., at der, da betænkningen blev afgivet, var fremsat lovforslag om ændring af retsplejeloven, efter hvilket der bl.a. først kunne foretages udlæg i tabt arbejdsfortjeneste, når beløbet var udbetalt. Under behandlingen i folketinget ændredes retsplejeforslaget, således at der efter § 513, *stk. 3*, ikke kan foretages udlæg i krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, medmindre der er forløbet 7 dage fra den dag, beløbet kunne fordres betalt. Da bestemmelsen må antages at indeholde en videregående adgang til udlæg end oprindeligt foreslået, har justitsministeriet fundet det rigtigst at undtage tabt arbejdsfortjeneste fra *stk. 1*. Herved opnås som nævnt, at der om disse krav kommer til at gælde det samme som for almindelige lønkrav, og det undgås, at der eventuelt kan foretages udlæg i krav på beløb, som ikke kan overdrages.

Hvad angår *stk. 2* bemærkes, at bestemmelsen kun omhandler, fra hvilket tidspunkt godtgørelseskrav falder i arv. Der er således ikke taget stilling til, fra hvilket tidspunkt erstatningskrav skal kunne arves. Det er på dette punkt hensigten, at den gældende praksis, hvorefter der kan tages hen-